

skine staaende uden at udnytte den til det, hvortil den er anskaffet. Endvidere blev jeg belært om, at hvad der er fortalt os om, at der ikke er Plads til at bygge Lokomotiver derude, neppe er rigtig. Det blev oplyst for os derude, at man med en ringe Bekostning var i Stand til at skaffe sig den nødvendige Plads, der udkræves til at kunne bygge nye Lokomotiver. Endvidere blev det oplyst for os derude gennem et af de Foredrag, vi hørte, at Statsbanerne selv meget ønske saadanne Nybygninger; man nævnede Nybygninger til et Beløb af 400,000—500,000 Kr. Det mente man vilde kunne passe godt ind i Statsbaneværkstedernes nuværende Drift, thi, sagde man, der er Tider, hvor Arbejdet ikke er meget forceret, og hvor man kan se sig nødsaget til at afskedige Mandskab eller maaske kun delvis benytte Mandskabet. Derfor vilde det netop være heldigt, om man havde nogle Nybygninger, saaledes at Mandskabet fik mere stadigt Arbejde, og man undgik at maatte afskedige Folk, som man ellers er vel tjent med, og som ere vel uddannede netop til det Arbejde, her er Tale om. Nu ligger Sagen ganske vist ikke for i den Form, at det, der fra Tingets Side ønskes, er, at der skal bygges Lokomotiver paa Statsbanernes Værksteder. Det Forslag om en Tekstanmærkning, der er stillet af tre Mindretal, gaar ikke ud paa, at Nybygningerne netop skulle foretages paa Statsbanernes Værksteder. Det, man ønsker, er blot, at de foretages paa indenlandske Værksteder.

Den højtærede Minister stillede i Gaar det bestemte Spørgsmaal til mig, hvorledes denne Anmærkning i Virkeligheden skal forstaas. Det er et meget naturligt og berettiget Spørgsmaal, og jeg skal søge at give Svar paa det. Tekstanmærkningen skal forstaas akkurat, som dens Ordlyd er: „Ministeren bemyndiges til at lade bygge 3 Rangerlokomotiver paa indenlandske Værksteder“. Den højtærede Minister spurgte, om det skulde opfattes som en Forpligtelse. Nej, saaledes kan det paa ingen Maade opfattes; hvis det var Meningen, maatte Anmærkningen have haft en helt anden Ordlyd. Der ligger ikke mere i den, end hvad selve Ordene sige, nemlig at der fra Tingets Side udtales et Ønske om, at de 3 Rangermaskiner, som ere for-

langte, maa blive byggede paa indenlandske Værksteder. Det er det Ønske, som Folketinget herved vil tilkendegive overfor Ministeren. Saa kan naturligvis den højtærede Minister spørge videre: Ja, men hvilke Ofre skal jeg bringe for, at dette Ønske kan imødekommes? Dertil vil jeg sige, at de Ofre, der skulle bringes, har den højtærede Minister selv fastsat i sit Forslag, idet han nemlig til Gennemførelse af sit Forslag om de 3 Rangerlokomotiver har krævet en Bevilling af i alt 96,000 Kr. Her have vi Begrænsningen for vort Ønske, og vi gaa selvfølgelig ud fra, at naar den højtærede Minister faar denne Bevilling paa de 96,000 Kr., vil han bestræbe sig for at anvende den saa økonomisk, saa forstandigt, som Statskassens Tarv i det hele kræver det. Saaledes er Stillingen. Til Gengæld vil jeg saa rette et Spørgsmaal til den højtærede Minister, nemlig om han, naar Tekstanmærkningen forstaas paa denne Maade, er villig til at modtage den. Han erklærede bestemt ikke at kunne modtage den, hvis den skulde opfattes som indeholdende en Forpligtelse. Men dette kan slet ikke lægges i den; saa maatte den, som sagt, have haft en helt anden Affattelse. Men naar den forstaas paa den Maade, jeg her har nævnt, vil den højtærede Minister saa være villig til at modtage den?

Det har været mig en stor Tilfredsstillelse, at vort Ændringsforslag er blevet støttet fra mange forskellige Sider, fra Sider, hvor jeg slet ikke havde ventet det. Jeg skal saaledes nævne det ærede Medlem fra Hillerød (Dinesen), der altid i Spørgsmaal som disse har været en meget forsigtig Mand, meget ængstelig for at komme ind paa noget nyt. Det har været mig en glædelig Overraskelse, at det ærede Medlem aldeles ubeholdent har kunnet give sin Tilslutning til Forslaget. Det er tre Mindretal, der have stillet det, men i Virkeligheden er det et Flertal af Tinget, der staar bag ved det, og jeg har derfor det bedste Haab om, at det maa kunne vedtages. Den ærede Ordfører (P. Th. Nielsen) fortsætter jo med sin tidligere — ja, jeg kan næsten sige — fanatiske Modstand mod denne Sag og vil selvfølgelig gøre sit yderste for, at dette Ændringsforslag kan blive forkastet. Der er sikkert ikke